

Osimertinib in untreated *EGFR*-mutated advanced non-small-cell lung cancer

Soria JC, Ohe Y, Vansteenkiste J i wsp.

N Engl J Med 2018; 378: 113–125

Ozymertynib jest doustnym nieodwracalnym inhibitorem kinazy tyrozynowej receptora naskórkowego czynnika wzrostu (EGFR-TKI) trzeciej generacji, który wybiórczo blokuje zarówno mutacje związane z wrażliwością na EGFR-TKI, jak i mutację oporności *EGFR* T790M. Porównano ozymertynib ze standardowymi EGFR-TKIs u wcześniej nieleczonych chorych na zaawansowanego niedrobnokomórkowego raka płuca (NSCLC) z mutacją *EGFR*.

Metody. W podwójnie zaślepionym badaniu III fazy 556 wcześniej nieleczonych chorych na zaawansowanego NSCLC z mutacją *EGFR* (delecja w eksonie 19. lub mutacja L858R) przydzielono losowo (w stosunku 1:1) do leczenia ozymertynibem (w dawce 80 mg raz dziennie) lub do standardowych EGFR-TKI (gefitynib w dawce 250 mg raz dziennie lub erlotynib w dawce 150 mg raz dziennie). Głównym punktem końcowej oceny był oceniany przez badacza czas do progresji.

Wyniki. Mediana czasu do progresji była znamienne dłuższa wśród leczonych ozymertynibem w porównaniu do standardowych EGFR-TKIs (18,9 vs 10,2 miesiąca; współczynnik ryzyka progresji lub zgonu 0,46; 95% przedział ufności [CI] 0,37 do 0,57; $p < 0,001$). Udział obiektywnych odpowiedzi był podobny w obu grupach: 80% w grupie leczonej ozymertynibem i 76% wśród leczonych standardowymi EGFR-TKIs (iloraz szans 1,27; 95% CI 0,85 do 1,90; $p = 0,24$). Mediana czasu utrzymywania się odpowiedzi wyniosła odpowiednio 17,2 (95% CI 13,8 do 22,0) i 8,5 miesiąca (95% CI 7,3 do 9,8) wśród leczonych ozymertynibem i standardowymi EGFR-TKIs. Dane dotyczące czasu całkowitego przeżycia były niedojrzałe podczas analizy przeprowadzonej w trakcie badania (25% dojrzałości). Udział 18-miesięcznych przeżyć wyniósł odpowiednio 83% (95% CI 78 do 87) i 71% (95% CI, 65 to 76) wśród leczonych ozymertynibem i standardowymi EGFR-TKIs (współczynnik ryzyka zgonu 0,63; 95% CI 0,45 do 0,88; $p = 0,007$ [nieznamienne w analizie przeprowadzonej w trakcie badania]). Niepożądane działania 3. lub wyższego stopnia występowały rzadziej wśród leczonych ozymertynibem w porównaniu do standardowych EGFR-TKIs (34% vs 45%).

Wnioski. Ozymertynib był skuteczniejszy w leczeniu 1. linii chorych na zaawansowanego NSCLC z mutacją *EGFR* w po-

równaniu do standardowych EGFR-TKIs, przy podobnym profilu bezpieczeństwa i niższym udziałem poważnych działań niepożądanych.

Brentuximab vedotin with chemotherapy for stage III or IV Hodgkin's lymphoma

Connors JM, Jurczak W, Straus DJ i wsp.

N Engl J Med 2018; 378: 331–344

Brentuksymab vedotin, połączenie leku z przeciwciałem przeciw CD30, zostało zarejestrowane do leczenia nawrotowego lub opornego chłoniaka Hodgkina.

Metody. W otwartym wielośrodowym badaniu III fazy 664 chorych na wcześniej nieleczoną klasyczną postać chłoniaka Hodgkina w III lub IV stopniu zaawansowania przydzielono losowo do leczenia brentuksymabem vedotin, doksorubicyną, winblastyną i dakarbazyną (A+AVD), a 670 — do leczenia doksorubicyną, bleomycyną, winblastyną i dakarbazyną (ABVD). Głównym punktem końcowej oceny były zdarzenia związane z progresją (czas do progresji, zgonu, udział niecałkowitych odpowiedzi i zastosowanie kolejnych metod leczenia onkologicznego) oceniany przez niezależną komisję. Głównym dodatkowym punktem końcowej oceny był czas całkowitego przeżycia.

Wyniki. Po medianie czasu obserwacji 24,9 miesiąca udział 2-letnich zdarzeń związanych z progresją w grupie A+AVD i ABVD wyniósł odpowiednio 82,1% (95% przedział ufności [CI] 78,7 do 85,0) i 77,2% (95% CI 73,7 do 80,4), z różnicą 4,9% (współczynnik ryzyka progresji, zgonu lub zdarzeń związanych z progresją 0,77; 95% CI 0,60 do 0,98; $p = 0,03$). Stwierdzono 28 zgonów w grupie A+AVD i 39 w grupie ABVD (współczynnik ryzyka 0,72 [95% CI 0,44 do 1,17]; $p = 0,19$). Wszystkie dodatkowe punkty końcowej oceny były lepsze w grupie A+AVD. Neutropenia wystąpiła u 58% chorych leczonych A+AVD i u 45% leczonych ABVD; wśród leczonych A+AVD udział gorączek neutropenicznych był niższy u 83 chorych, którzy otrzymali pierwotną profilaktykę czynnikami wzrostu granulocytów w porównaniu do tych, którzy jej nie otrzymali (11% vs 21%). Obwodowa neuropatia wystąpiła u 67% chorych w grupie A+AVD i u 43% chorych leczonych ABVD; u 67% chorych leczonych A+AVD z obwodową neuropatią objawy ustąpiły lub poprawiły się podczas ostatniej wizyty obserwacyjnej. Toksyczność płucna 3. lub wyższego stopnia wystąpiła u < 1% chorych otrzymujących A+AVD i u 3% leczonych ABVD. 7 spośród 9 zgonów, które wystąpiły

w trakcie leczenia A+AVD, było związanych z neutropenią, a 11 spośród 13 w grupie ABVD — ze zdarzeniami płucnymi. **Wnioski.** A+AVD był skuteczniejszy w leczeniu chorych na zaawansowanego chłoniaka Hodgkina niż ABVD, z niższym o 4,9% łącznym ryzykiem progresji, zgonu, niecałkowitej odpowiedzi i zastosowania kolejnej linii leczenia onkologicznego w ciągu 2 lat.

Gefitinib versus vinorelbine plus cisplatin as adjuvant treatment for stage II–IIIA (N1–N2) EGFR-mutant NSCLC (ADJUVANT/CTONG1104): a randomised, open-label, phase 3 study

Zhong WZ, Wang Q, Wei-Min Mao WM i wsp.

Lancet Oncol 2018; 19: 139–148

Chemioterapia z udziałem cisplatyny, uzupełniająca zabieg operacyjny, stanowi standard leczenia chorych na niedrobnokomórkowego raka płuca (NSCLC) w stopniu zaawansowania II–IIIA. Wyniki badań RADIANT i SELECT wskazują na korzyść z zastosowania uzupełniającego leczenia inhibitorem kinazy tyrozynowej chorych na NSCLC w stadium zaawansowania IB–IIIA, z mutacją *EGFR* po zabiegu operacyjnym. Celem badania było porównanie skuteczności uzupełniającego leczenia gefitynibem i winorelbina z cisplatyną u chorych na NSCLC z mutacją *EGFR* w stopniu zaawansowania II–IIIA (N1–N2) po doszczętnym zabiegu operacyjnym.

Metody. Przeprowadzono otwarte badanie III fazy z losowym doborem chorych w 27 ośrodkach w Chinach. Do badania włączano chorych na NSCLC (w wieku 18–75 lat) w stopniu zaawansowania II–IIIA (N1–N2), z mutacją *EGFR* (delecja w eksonie 19. lub mutacją Leu858Arg w eksonie 21.) po doszczętnym zabiegu (R0). Chorych stratyfikowano wg stopnia N i mutacji *EGFR* i przydzielano losowo (1:1) do leczenia gefitynibem (250 mg raz dziennie) przez 24 miesiące lub do dożylnego leczenia winorelbina (25 mg/m² w dniu 1. i 8.) w połączeniu z cisplatyną (75 mg/m² w dniu 1.) podawanymi co 3 tygodnie przez 4 cykle. Głównym punktem końcowej oceny był czas wolny od choroby w grupie zgodnej z intencją leczenia, która obejmowała wszystkich chorych poddanych randomizacji; bezpieczeństwo oceniano u chorych, którzy otrzymali przynajmniej jedną dawkę leku. Nabór do badania został zakończony, obserwacja nadal trwa.

Wyniki. Od 19 września 2011 do 24 kwietnia 2014 roku 483 chorych poddano badaniom przesiewowym, a 222 — randomizacji, w tym 111 przydzielono do leczenia gefitynibem i 111 do leczenia winorelbina z cisplatyną. Mediana czasu obserwacji wyniosła 36,5 miesiąca (IQR 23,8–44,8). Mediana czasu wolnego od choroby była znamienne dłuższa wśród leczonych gefitynibem (28,7 miesiąca [95% CI 24,9–32,5]) w porównaniu do leczonych winorelbina z cisplatyną (18,0

miesiący [13,6–22,3]; współczynnik ryzyka [HR] 0,60, 95% CI 0,42–0,87; p = 0,0054). Najczęstszym działaniem niepożądanym w stopniu 3. lub wyższym w grupie leczonej gefitynibem (n = 106) było podwyższone stężenie aminotransferazy alaninowej i asparaginowej (2 chorych [2%] dla każdego zdarzenia w porównaniu do żadnego w grupie leczonej winorelbina z cisplatyną). W grupie leczonej winorelbina z cisplatyną (n = 87) najczęstszym działaniem niepożądanym 3. lub wyższego stopnia była neutropenia (30 chorych [34%] vs 0 w grupie leczonej gefitynibem), leukopenia (14 [16%] vs 0), wymioty (8 [9%] vs 0). Poważne działania niepożądane wystąpiły u 7 chorych (7%) w grupie leczonej gefitynibem i u 20 chorych (23%) leczonych winorelbina z cisplatyną. Wśród leczonych gefitynibem nie stwierdzono śródmiąższowej choroby płuc. Nie wystąpiły zgony związane z leczeniem. **Wnioski.** Uzupełniające leczenie gefitynibem wiązało się ze znamienym wydłużeniem czasu wolnego od choroby u chorych na NSCLC z mutacją *EGFR* w stopniu zaawansowania II–IIIA (N1–N2) po doszczętnym zabiegu operacyjnym w porównaniu do winorelbiny z cisplatyną. Ze względu na dłuższy czas bez nawrotu choroby, mniejszą toksyczność, lepszą jakość życia w porównaniu do chemioterapii uzupełniającej, leczenie gefitynibem może stanowić opcję leczenia w tej grupie chorych. Czas trwania korzyści z leczenia gefitynibem po 24 miesiącach może jednak być ograniczony, a dane dotyczące czasu całkowitego przeżycia nie są jeszcze ostateczne.

Edoxaban for the treatment of cancer-associated venous thromboembolism

Raskob GE, van Es N, Verhamme P i wsp.

N Engl J Med 2018; 378: 615–624

W chorobie zakrzepowo-zatorowej związanej z nowotworami stosuje się drobnocząsteczkową heparynę. Dotychczas nie określono w tym wskazaniu roli doustnych, bezpośrednich inhibitorów czynników krzepnięcia.

Metody. W otwartym badaniu typu *non-inferiority* chorych na raka z ostrą, objawową lub bezobjawową chorobą zakrzepową przydzielano losowo do leczenia z zastosowaniem heparyn drobnocząsteczkowych przez przynajmniej 5 dni, a następnie edoksabanem w dawce 60 mg raz dziennie lub do leczenia podskórną dalteparyną w dawce 200 IU/kg raz dziennie przez miesiąc, z kontynuacją leczenia dalteparyną w dawce 150 IU/kg raz dziennie. Leczenie prowadzono przez 6–12 miesięcy. Pierwotny punkt oceny obejmował nawrót choroby zakrzepowo-zatorowej oraz wystąpienie krwawienia w ciągu 12 miesięcy od randomizacji, niezależnie od czasu trwania leczenia.

Wyniki. Do analizy zgodnej z intencją leczenia włączono 1046 spośród 1050 chorych poddanych randomizacji. Nawrót choroby zakrzepowo-zatorowej lub krwawienie

stwierdzono u 67 spośród 522 chorych (12,8%) otrzymujących edoksaban w porównaniu do 71 spośród 524 chorych (13,5%) leczonych dalteparyną (współczynnik ryzyka 0,97; 95% przedział ufności 0,70 do 1,36; $p = 0,006$ dla analizy typu *non-inferiority*; $p = 0,87$ dla oceny wyższości leczenia badanego). Nawrót choroby zakrzepowo-zatorowej wystąpił u 41 chorych (7,9%) otrzymujących edoksaban oraz u 59 (11,3%) otrzymujących dalteparynę (różnica w ryzyku zdarzenia — 3,4 punkty procentowe; 95% przedział ufności — 7,0 do 0,2). Duże krwawienie wystąpiło u 36 chorych (6,9%) leczonych edoksabanem oraz u 21 (4,0%) leczonych dalteparyną (różnica w ryzyku zdarzenia 2,9 punktów procentowych; 95% przedział ufności 0,1 do 5,6).

Wnioski. Pod względem częstości nawrotów choroby zakrzepowo-zatorowej oraz występowania istotnych klinicznie krwawień leczenie doustnym edoksabanem było równie skutecznie jak leczenie podskórną dalteparyną. W grupie leczonej edoksabanem w porównaniu z grupą leczoną dalteparyną udział nawrotów choroby zakrzepowo-zatorowej był niższy, natomiast krwawień — wyższy.

Efficacy of larotrectinib in TRK fusion-positive cancers in adults and children

Drilon A, Laetsch TW, Kummar S i wsp.
N Engl J Med 2018; 378: 731–739

Fuzje jednej z trzech kinaz receptora tropomiozyny (TRK — *tropomyosin receptor kinase*) występują w różnych nowotworach u dorosłych i dzieci. Oceniono skuteczność i bezpieczeństwo larotrektylibu, wysoce selektywnego inhibitora TRK, u dorosłych i dzieci z guzami zawierającymi te fuzje.

Metody. Włączano chorych, u których kolejno i prospektywnie znaleziono nowotwory z fuzjami TRK wykrytymi w molekularnym profilowaniu wykonywanym rutynowo w ośrodku w ramach jednego z 3 protokołów: badanie I fazy u dorosłych, badanie I–II fazy u dzieci i badanie II fazy u młodzieży i dorosłych. Głównym punktem końcowej oceny łącznej analizy był udział odpowiedzi ocenianych przez niezależną komisję. Dodatkowymi punktami był czas trwania odpowiedzi, czas do progresji i bezpieczeństwo leczenia.

Wyniki. Do badania włączono i leczono 55 chorych w wieku od 4 miesięcy do 76 lat. Stwierdzono 17 unikalnych rodzajów fuzji TRK w guzach. Udział odpowiedzi ocenianych przez niezależną komisję wyniósł 75% (95% przedział ufności [CI] 61 do 85) i 80% (95% CI, 67 to 90) wg oceny badaczy. Po roku 71% odpowiedzi trwało i 55% chorych pozostawało wolnych od progresji. Nie osiągnięto mediany czasu trwania odpowiedzi i przeżycia wolnego od progresji. Po medianie czasu obserwacji 9,4 miesiąca 86% chorych z odpowiedzią na leczenie (38 spośród 44 chorych) kontynuowało leczenie lub zostało poddanych zabiegowi operacyjnemu z radykalną intencją. Występowały głównie działania niepożądane

w stopniu 1. Działania niepożądane w stopniu 3. lub 4., oceniane przez badaczy jako związane z larotrektylibem, nie przekraczały 5%. Żaden z chorych nie przerwał leczenia larotrektylibem z powodu działań niepożądanych związanych z lekiem.

Wnioski. U chorych na nowotwory z fuzjami TRK leczenie larotrektylibem wiązało się ze znaczącymi i długotrwałymi odpowiedziami, niezależnie od wieku i rodzaju nowotworu.

Hyperthermic intraperitoneal chemotherapy in ovarian cancer

van Driel WJ, Koole SN, Sikorska K i wsp.
N Engl J Med 2018; 378: 230–240

Standardem leczenia zaawansowanego raka jajnika jest zabieg operacyjny oraz uzupełniająca chemioterapia. Oceniono, czy dodanie dootrzewnowej chemioterapii w hipertermii (HIPEC) do cytoredukcyjnego zabiegu operacyjnego poprawi wyniki leczenia chorych na raka jajnika w III stopniu zaawansowania poddanych indukcyjnej chemioterapii.

Metody. W wieloośrodkowym otwartym badaniu III fazy 245 chorych z częściową odpowiedzią lub stabilizacją choroby po 3 cyklach karboplatyny (AUC = 5–6 mg/ml/min) i paklitakselu (175 mg/m²) przydzielono losowo do wyłącznego cytoredukcyjnego zabiegu operacyjnego lub zabiegu operacyjnego skojarzonego z dootrzewnową chemioterapią cisplatyną (100 mg/m²) w hipertermii. Losowy przydział przeprowadzano podczas operacji w przypadku całkowitej remisji lub obecności zmian resztkowych o średnicy ≤ 10 mm. Podawano 3 cykle pooperacyjnej chemioterapii zawierającej skojarzenie karboplatyny z paklitaksemem. Pierwotnym punktem końcowym był czas wolny od nawrotu. Wtórnymi punktami końcowej oceny były całkowity czas przeżycia oraz toksyczność leczenia.

Wyniki. W analizie zgodnej z intencją leczenia nawrót choroby lub zgon stwierdzono u 110 spośród 123 chorych (89%) poddanych wyłącznie operacji oraz u 99 spośród 122 chorych (81%) poddanych operacji z HIPEC (współczynnik ryzyka nawrotu choroby lub zgonu 0,66; 95% przedział ufności [CI] 0,50–0,87; $p = 0,003$). Mediana czasu wolnego od nawrotu wyniosła 10,7 miesiąca w grupie poddanej operacji oraz 14,2 miesiąca w grupie poddanej operacji z HIPEC. Po medianie czasu obserwacji 4,7 roku zmarło 76 chorych (62%) w grupie poddanej operacji oraz 61 chorych (50%) w grupie poddanej operacji z HIPEC (współczynnik ryzyka 0,67; 95% CI 0,48–0,94; $p = 0,02$). Mediana czasu całkowitego przeżycia wyniosła 33,9 miesiąca w grupie poddanej operacji oraz 45,7 miesiąca w grupie poddanej operacji z HIPEC. Odsetek chorych, u których odnotowano działania niepożądane w 3. i 4. stopniu nasilenia, był zbliżony w obu grupach (25% w grupie poddanej operacji i 27% w grupie poddanej operacji z HIPEC, $p = 0,76$).

Wnioski. Zastosowanie dodatkowo HIPEC u chorych na raka jajnika w III stopniu zaawansowania poddanych cytoredukcyjnej operacji prowadzi do wydłużenia czasu wolnego od nawrotu oraz czasu całkowitego przeżycia, bez zwiększenia toksyczności leczenia.

Long-term follow-up of monoclonal gammopathy of undetermined significance

Kyle RA, Larson DR, Therneau TM i wsp.

N Engl J Med 2018; 378: 241–249

Monoklonalna gammopatia o nieustalonym znaczeniu klinicznym (MGUS) występuje u ok. 3% chorych po 50. roku życia.

Metody. Oceniano dane 1384 mieszkańców stanu Minnesota, u których rozpoznano MGUS w latach 1960–1994. Mediana czasu obserwacji wyniosła 34,1 roku (0,0 do 43,6). Pierwotnym punktem końcowym była progresja do szpiczaka mnogiego, dyskrazji plazmocytovej lub innej choroby układu limfatycznego.

Wyniki. Podczas 14 130 osobołat obserwacji do progresji MGUS doszło u 147 chorych (11%), a odsetek ten był 6,5-krotnie wyższy (95% przedział ufności [CI] 5,5 do 7,7) w porównaniu do grupy kontrolnej. Ryzyko progresji bez uwzględnienia ryzyka zgonu z powodu chorób towarzyszących wyniosło 10% w ciągu 10 lat, 18% w ciągu 20 lat, 28% w ciągu 30 lat, 36% w ciągu 35 lat i 36% w ciągu 40 lat. W grupie chorych z gammopatią IgM MGUS wystąpienie 2 czynników ryzyka — nieprawidłowy stosunek wolnych łańcuchów lekkich w surowicy (stosunek wolnych lekkich łańcuchów kappa do lambda) i wysokie stężenie monoklonalnego białka M w surowicy ($\geq 1,5$ g/dl) wiązało się z 55-procentowym ryzykiem progresji w ciągu 20 lat w porównaniu do 41-procentowego ryzyka u chorych z jednym czynnikiem ryzyka i 19-procentowego ryzyka u chorych bez czynników ryzyka. W grupie chorych z gammopatią MGUS nie-IgM ryzyko progresji w ciągu 20 lat wyniosło 30% u chorych z dwoma czynnikami ryzyka, 20% w grupie chorych z jednym czynnikiem ryzyka oraz 7% w grupie chorych bez czynników ryzyka. Czas przeżycia chorych z rozpoznaniem MGUS był krótszy w porównaniu do ogółu mieszkańców Minnesoty (mediana 8,1 vs 12,4 roku; $p < 0,001$).

Wnioski. Wykazano znamienne różnicę w ryzyku progresji pomiędzy gammopatią MGUS IgM i gammopatią MGUS nie-IgM. Czas przeżycia w grupie chorych z rozpoznaniem gammopatii MGUS był krótszy w porównaniu do grupy kontrolnej.

Long-term outcomes for neoadjuvant versus adjuvant chemotherapy in early breast cancer: meta-analysis of individual patient data from ten randomised trials

Early Breast Cancer Trialists' Collaborative Group (EBCTCG)

Lancet Oncol 2018; 19: 27–39

Zastosowanie indukcyjnej chemioterapii u chorych na wczesnego raka piersi może ułatwić przeprowadzenie zabiegu oszczędzającego pierś i zapewnić skuteczniejsze zniszczenie mikroprzerzutów w porównaniu do pooperacyjnej chemioterapii. W metaanalizie badań klinicznych oceniono długotrwałą korzyść i ryzyko związane ze stosowaniem indukcyjnej chemioterapii oraz rokowniczy wpływ poszczególnych cech guza.

Metody. Zebrano dane dotyczące cech guza, odpowiedzi na leczenie, zabiegów operacyjnych, nawrotów oraz umieralności dla 4756 chorych na wczesnego raka piersi, uczestniczących w 10 badaniach klinicznych z randomizacją, które rozpoczęły się przed 2005 rokiem i porównywały przedoperacyjną chemioterapię z chemioterapią pooperacyjną (w tym samym schemacie). Pierwotnymi punktami końcowymi były odpowiedź na leczenie, zasięg zabiegu operacyjnego, ryzyko miejscowego nawrotu, ryzyko odległego rozsiewu, zgon z powodu raka piersi i ogólna umieralność. W analizie zgodnej z intencją leczenia wykorzystano standardową metodę regresji (w ocenie odpowiedzi i częstości wykonywania zabiegu oszczędzającego pierś) oraz metody *log-rank* (w ocenie ryzyka nawrotu i umieralności).

Wyniki. Oceniano dane chorych włączonych do badań w latach 1983–2002. Mediana czasu obserwacji wyniosła 9 lat (IQR 5–14) z ostatnią obserwacją odnotowaną w 2013 roku. Większość chorych otrzymała schematy chemioterapii zawierające antracykliny (3838 spośród 4756 chorych [81%]). U ponad 2/3 chorych (1349 spośród 1947 [69%]) przydzielonych do indukcyjnej chemioterapii uzyskano całkowitą lub częściową odpowiedź kliniczną. Chore poddane indukcyjnej chemioterapii częściej kwalifikowano do zabiegu oszczędzającego pierś (1504 spośród 2320 chorych [65%] otrzymujących indukcyjną chemioterapię vs 1135 spośród 2318 chorych [49%] otrzymujących uzupełniającą chemioterapię). Zastosowanie indukcyjnej chemioterapii było związane z wyższym udziałem miejscowych wznów w porównaniu do uzupełniającej chemioterapii. Udział miejscowych wznów po 15 latach wyniósł odpowiednio 21,4% i 15,9% wśród chorych poddanych indukcyjnej i uzupełniającej chemioterapii (5,5-procentowa różnica [95% CI 2,4–8,6]; wskaźnik ryzyka 1,37 [95% CI 1,17–1,61]; $p = 0,0001$). Nie zaobserwowano znamienych różnic w udziale odległych nawrotów (udział 15-letnich wznów miejscowych wyniósł odpowiednio 38,2% i 38,0% po indukcyjnej i uzupełniającej chemioterapii; wskaźnik ryzyka 1,02 [95% CI 0,92–1,14]; $p = 0,66$), umieralności z powodu raka piersi (34,4% vs 33,7%;

1,06 [0,95–1,18]; $p = 0,31$) ani w ogólnym ryzyku zgonu (40,9% vs 41,2%; 1,04 [0,94–1,15]; $p = 0,45$) pomiędzy poddanymi indukcyjnej i uzupełniającej chemioterapii.

Wnioski. U chorych z regresją guza po indukcyjnej chemioterapii stwierdzono wyższy udział miejscowych nawrotów po zabiegach oszczędzających pierś w porównaniu do chorych niepoddanych indukcyjnej chemioterapii i z guzami o tych samych wymiarach. Należy rozważyć zastosowanie np. znakowania guza przed rozpoczęciem chemioterapii, szczegółową ocenę patologiczną i napromienianie w celu obniżenia ryzyka wznów miejscowych po leczeniu oszczędzającym pierś u chorych poddanych indukcyjnej chemioterapii.

Tisagenlecleucel in children and young adults with B-cell lymphoblastic leukemia

Maude SL, Laetsch TW, Buechner J i wsp.
N Engl J Med 2018; 378: 439–448

W jednoośrodkowym badaniu fazy I–IIa zastosowanie tisa-genlecleucelu (leczenie z użyciem limfocytów T z modyfikowanym receptorem chimerycznym anty-CD19 [CAR-T]) u dzieci i młodych dorosłych chorych na nawrotową lub oporną B-komórkową ostrą białaczkę limfoblastyczną (ALL) wiązało się z wysokim udziałem całkowitych remisji i poważnymi, głównie odwracalnymi działaniami niepożądanymi.

Metody. W 25 ośrodkach przeprowadzono jednogrupowe międzynarodowe badanie oceniające skuteczność tisa-genlecleucelu u dzieci i młodych dorosłych chorych na B-komórkową ALL CD19+. Pierwotnym punktem końcowym był udział remisji całkowitych lub całkowitych z niepełną odnową hematologiczną w ciągu 3 miesięcy.

Wyniki. Zaplanowaną analizę skuteczności przeprowadzono u 75 chorych, którzy otrzymali wlew tisa-genlecleucelu. Udział remisji w ciągu 3 miesięcy wyniósł 81%. U żadnego z chorych, u których potwierdzono odpowiedź na leczenie, nie wykazano minimalnej choroby resztkowej w cytometrii przepływowej. Udziały 6-miesięcznego przeżycia wolnego od zdarzeń oraz całkowitego przeżycia wyniosły odpowiednio 73% (95% przedział ufności [CI] 60 do 82) i 90% (95% CI 81 do 95), a 12-miesięcznego 50% (95% CI, 35 do 64) i 76% (95% CI, 63 do 86). Mediana czasu trwania odpowiedzi nie została osiągnięta. Tisa-genlecleucel utrzymywał się we krwi przez 20 miesięcy. Działania niepożądane w stopniu 3. lub 4., ocenione jako podejrzane o związek z tisa-genlecleulem, wystąpiły u 73% chorych. Zespół uwalniania cytokin odnotowano u 77% chorych, spośród których 48% otrzymało tocylizumab. Zdarzenia neurologiczne obserwowano u 40% chorych i leczono je objawowo. Nie odnotowano obrzęku mózgu.

Wnioski. W międzynarodowym badaniu wykazano, że podanie pojedynczego wlewu tisa-genlecleucelu prowa-

dziło do długotrwałych remisji u dzieci i młodych dorosłych chorych na nawrotową lub oporną B-komórkową ALL — za cenę przejściowych, poważnych działań niepożądanych.

Daratumumab plus bortezomib, melphalan, and prednisone for untreated myeloma

Mateos M-V, Dimopoulos MA, Cavo M i wsp.
N Engl J Med 2018; 378: 518–528

Skojarzone leczenie bortezomibem, melfalanem i prednizonem jest standardem leczenia chorych na nowo rozpoznanego szpiczaka mnogiego, którzy nie kwalifikują się do autologicznego przeszczepienia komórek macierzystych. Wykazano skuteczność daratumumabu w skojarzeniu ze standardowymi schematami chemioterapii u chorych na nawrotowego i opornego szpiczaka mnogiego.

Metody. W badaniu III fazy 706 chorych na nowo rozpoznanego szpiczaka mnogiego niekwalifikujących się do przeszczepienia komórek macierzystych przydzielono losowo do 9 cykli bortezomibu, melfalanu i prednizonu (grupa kontrolna) lub do 9 cykli bortezomibu, melfalanu i prednizonu z daratumumabem (grupa daratumumabu), stosowanymi do progresji. Pierwotnym punktem końcowym był czas wolny od progresji.

Wyniki. W analizie cząstkowej przeprowadzonej po medianie czasu obserwacji 16,5 miesiąca odsetek 18-miesięcznego czasu wolnego od progresji wyniósł 71,6% (95% przedział ufności [CI] 65,5 do 76,8) w grupie daratumumabu i 50,2% (95% CI 43,2 do 56,7) w grupie kontrolnej (współczynnik ryzyka progresji choroby lub zgonu 0,50; 95% CI 0,38 do 0,65; $p < 0,001$). Całkowity udział odpowiedzi wyniósł 90,9% w grupie daratumumabu w porównaniu do 73,9% w grupie kontrolnej ($p < 0,001$). Odsetek odpowiedzi całkowitej wyniósł 42,6% vs 24,4% ($p < 0,001$). U 22,3% chorych otrzymujących daratumumab nie stwierdzono minimalnej choroby resztkowej (punkt odcięcia: 1 komórka nowotworowa/ 10^5 leukocytów) w porównaniu do 6,2% chorych z grupy kontrolnej ($p < 0,001$). Najczęściej obserwowanymi działaniami niepożądanymi w 3. lub 4. stopniu nasilenia były neutropenia (u 39,9% chorych w grupie daratumumabu i 38,7% — w grupie kontrolnej), małopłytkowość (odpowiednio u 34,4% i 37,6%) i niedokrwistość (odpowiednio u 15,9% i 19,8%). Udziały zakażeń w 3. lub 4. stopniu nasilenia wyniosły 23,1% w grupie daratumumabu i 14,7% w grupie kontrolnej; częstość przerwania leczenia z powodu zakażenia wyniosła odpowiednio 0,9% i 1,4%. Odczyny związane z wlewem daratumumabu wystąpiły u 27,7% chorych.

Wnioski. Zastosowanie daratumumabu w skojarzeniu z bortezomibem, melfalanem i prednizonem w grupie chorych na nowo rozpoznanego szpiczaka mnogiego, niekwalifikujących się do przeszczepienia komórek macierzystych, jest związane z niższym ryzykiem progresji lub zgonu w porów-

naniu do stosowania wspomnianego trójlekowego schematu bez dodatku daratumumabu. Po zastosowaniu schematu skojarzonego z daratumumabem częściej obserwowano zakażenia w 3. lub 4. stopniu nasilenia.

Acalabrutynib in relapsed or refractory mantle cell lymphoma (ACE-LY-004): a single-arm, multicentre, phase 2 trial

Wang M, Rule S, Zinzani PL i wsp.

Lancet 2018; 391: 659–667

Kinaza tyrozynowa Brutona stanowi klinicznie potwierdzony cel w chłoniakach z komórek płaszczka. Acalabrutynib (ACP-196) jest wysoce selektywnym, silnym inhibitorem kinazy tyrozynowej Brutona, stworzonym w celu zmniejszenia aktywności "poza celem".

Metody. W otwartym badaniu II fazy doustny acalabrutynib (100 mg 2 razy dziennie) stosowano u chorych na opornego lub nawrotowego chłoniaka z komórek płaszczka do progresji lub nieakceptowalnej toksyczności. Głównym punktem końcowej oceny był udział odpowiedzi oceniany wg klasyfikacji Lugano. Bezpieczeństwo oceniano u wszystkich chorych.

Wyniki. Od 12 marca 2015 do 5 stycznia 2016 roku do badania włączono 124 chorych na nawrotowego lub opornego na leczenie chłoniaka z komórek płaszczka. Wszyscy chorzy otrzymali leczenie. Mediana wieku wyniosła 68 lat. Chorzy

wcześniej otrzymali medianę 2 linii leczenia (IQR 1–2). Po medianie czasu obserwacji 15,2 miesiąca u 100 chorych (81%) stwierdzono odpowiedź na leczenie, w tym u 49 (40%) — odpowiedź całkowitą. Nie osiągnięto median czasu trwania odpowiedzi, czasu do progresji i czasu całkowitego przeżycia; 12-miesięczne udziały wyniosły odpowiednio 72% (95% CI 62–80), 67% (58–75) i 87% (79–92%). Najczęstszymi działaniami niepożądanymi, głównie 1. i 2. stopnia, były ból głowy (47 [38%]), biegunka (38 [31%]), zmęczenie (34 [27%]) i bóle mięśni (26 [21%]). Najczęstszymi działaniami niepożądanymi 3. lub wyższego stopnia były: neutropenia (13 [10%]), niedokrwistość (11 [9%]) i zapalenie płuc (6 [5%]). Nie stwierdzono migotania przedsionków; wystąpiło jedno krwawienie w stopniu 3. lub wyższym. Mediana czasu trwania leczenia wyniosła 13,8 miesiąca. Leczenie przerwano u 54 chorych (44%), głównie z powodu progresji (39 [31%]) i działań niepożądanych (7 [6%]).

Wnioski. Acalabrutynib wiązał się z wysokim udziałem trwałych odpowiedzi i korzystnym profilem bezpieczeństwa u chorych na nawrotowego lub opornego na leczenie chłoniaka z komórek płaszczka. Wyniki sugerują ważną rolę acalabrutynibu w leczeniu tej grupy chorych.

Opracowali:

Dr n. med. Anna Kowalczyk
Dr n. med. Ewa Szutowicz-Zielińska
Dr n. med. Anna Wrona
Dr n. med. Krzysztof Konopa